

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év június 4. és június hó 11. napján megtartott nyilvános ülések alapján meghozta és 2009. év június hó 18. napján kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év szeptember hó 4. napján kelt 7.B.474/2004/253. számú ítéletét az V. r. vádlottal szemben hatályon kívül helyezi és az **első fokú bíróságot új eljárásra utasítja.**

Az I. r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként és a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bünszervezetben követte el.

Megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlott a terhére megállapított cselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesi minőségben, a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bünszervezetben követte el.

Megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott által 2006. év március hó 31. napjától 2006. év május hó 31. napjáig házi őrizetben töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe akként, hogy 5 (öt) nap házi őrizet felel meg egy napi fegyházbüntetésnek. A töredék nappal kapcsolatos ítéleti rendelkezést mellőzi.

A III. r. vádlott a terhére megállapított kábítószerrel visszaélés cselekményét a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesi minőségben, a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bünszervezetben követte el. A főbüntetését 4 (négy) évi és 6 (hat) hónapi **fegyházbüntetésre** enyhíti.

Megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság Fk.31.033/1995. számú ítéletében kiszabott próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését **mellőzi.**

A vádlott által vagyonek Kobzás címén megfizetendő összeget 2.000.000,- (kettőmillió) forintra emeli fel.

A IV. r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesi minőségben, a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bűnszervezetben követte el.

A főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

Megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A IV. r. vádlott ellen kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282/C. § (1), (5) bekezdés a./ pontja) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.

A vádlottal szemben 2.000.000,- (kettőmillió) forintba vagyonekobzást rendel el.

A VI. r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesi minőségben, a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bűnszervezetben követte el.

A főbüntetését 5 (öt) évi fegyházbüntetésre enyhíti.

Megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott által 2003. év november hó 26. napjától 2006. év június hó 8. napjáig házi őrizetben töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe akként, hogy 5 napi házi őrizet felel meg egy napi fegyházbüntetésnek.

A VI. r. vádlott ellen kábítószerrel visszaélés vétsége (Btk. 282. § (1), (5) bekezdés a./ pontja) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.

A VII. r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesi minőségben, a Btk. 137. § 8./ pontjában foglalt bűnszervezetben követte el.

A főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

Megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott által 2003. év november hó 26. napjától 2005. év november hó 15. napjáig házi őrizetben töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe akként, hogy 4 (négy) napi házi őrizet felel meg egy napi börtönbüntetésnek.

A VIII. r. vádlott a cselekményének minősítésénél a Btk. 282. § (2) bekezdésére utalást mellőzi.

A főbüntetését 1 (egy) évi börtönbüntetésre a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A IX. r. vádlott cselekményének minősítésénél a Btk. 282. § (2) bekezdésére utalást mellőzi.

A főbüntetését 1 (egy) évi börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., a VI. r., a VII. r., a VIII. r., és a IX. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság 2008. év szeptember hó 4. napján kelt 7.B.474/2004/253. számú ítéletében az I. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/A. § 1) és (3) bekezdés) miatt 7 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra;
a II. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/A. §. (1) és (3) bekezdés) miatt 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra;
a III. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/C. § (2) és (4) bekezdés), valamint orgazdaság büntette (Btk. 326. § (1) és (3) bekezdés) miatt 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra;
a IV. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/C. § (1) és (4) bekezdés) miatt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra;
az V. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdés) miatt 6 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra;
a VI. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdés) miatt 6 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra;
a VII. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282/C. § (1) és (4) bekezdés) miatt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra;
a VIII. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282. § (1) és (2) bekezdés a./ pontja) miatt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette;
a IX. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette (Btk. 282. § (1) és (2) bekezdés a./ pontja) miatt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette í t é l t e.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosításért, a vádlottak és védőik felmentésért, illetve enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az első fokú bíróság az ítélet kézbesítésekor észlelte, hogy a 2008. év szeptember hó 2. és 4. napján megtartott tárgyaláson az V. r. vádlott védője jogosulatlanul vett részt a bírósági tárgyaláson, mert ügyvédi kamarai tagsága megszűnt, és erről a bíróságot nem tájékoztatta. Ezért védőt rendelt ki az V. r. vádlottnak, neki kézbesítette az ítéletet, aki ugyancsak fellebbezést jelentett be a Fővárosi Bíróság ítéletével szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.441/2004/28-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést azzal tartotta fenn, hogy a vádlottak cselekményének bünszervezetben elkövetettnek értékelését, valamennyiükkel szemben a kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta.

A II. r. és a III. r. vádlottak védője fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen a telefonlehallgatási jegyzőkönyvek felhasználásával kapcsolatosan elkövetett eljárási szabálysértésre tekintettel elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a II. r., a III. r. vádlottak tekintetében az első fokú bíróság ítéletének enyhítését indítványozta. Nem értett

egyét a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a bünszervezeti elkövetés megállapíthatóságával kapcsolatos álláspontjával, mivel nem állapítható meg olyan fokú szervezettség és összehangolt működés, mely ezen minősítést megalapozná. Felsorolta mindkét vádlott tekintetében a felmerült enyhítő körülményeket, melyek alátámasztják másodlagos indítványát.

A IV. r. vádlott érdekében 1-es juttatott el beadványt a bírósághoz, melyben felhívta a figyelmet a IV. r. vádlott utóbbi időben bekövetkezett személyiségfejlődésére.

Az V. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában felhívta a figyelmet arra, hogy véleménye szerint az első fokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozatlan, mivel nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az V. r. vádlott bármikor is forgalmazni kívánt volna kábítószer Magyarországon. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a IV. r. vádlott megtévesztette őt és a szállítmányok nem ruhaneműt, mobiltelefonokat és számítástechnikai cikket, hanem kábítószer tartalmaztak. Emellett felhívta a figyelmet az eljárás során bekövetkezett „objektív szabálytalanságra”, arra, hogy az első fokú tárgyaláson olyan védő vett részt az V. r. vádlott védelmében, aki az ügyvédi kamara jogerős kizárása folytán nem láthatta volna el a védelmet. Utóbbi körülményre figyelemmel az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

A VI. r. vádlott védője csatolta a felkérésére 1-es és 2-es orvosszakértők és 3-as pszichológus szakértő által, a VI. r. vádlott - álláspontjuk szerinti - kábítószerfüggőségét igazoló véleményét. Indítványozta ennek szakvéleménykénti elfogadását, valamint a lehallgatási anyag VI. r. vádlottra vonatkozó részének az eljárás anyagából történő kirekesztését.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész és a VI. r. vádlott bizonyítás felvételét, a VI. r. vádlott érdekében felkért személyek szakértőkénti meghallgatását indítványozta.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően az ügyész a fellebbezését változatlanul fenntartotta. Az V. r. vádlott tekintetében az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, mert az V. r. vádlott védelme a 2008. év szeptember hó 2. és 4. napján megtartott tárgyaláson nem volt biztosítva, noha az kötelező volt. A többi vádlott tekintetében kifejtette, hogy tudatuk átfogta azt a cselekményt, melynek elkövetésében szervezeten vettek részt. Tevékenységüket összehangoltan, bünszervezet keretében valósították meg. Erre tekintettel a minősítés megváltoztatását és súlyosabb büntetés kiszabását tartotta indokoltnak.

Az I. r. vádlott védője az V. r. vádlottal kapcsolatos, valamint a titkos információgyűjtés felhasználásában megnyilvánuló eljárási szabálysértésekre tekintettel az első fokú bíróság ítéletének az I. r. vádlottra is kiterjedő hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez és nyilatkozott személyi körülményeire.

A II. r. és a III. r. vádlottak védője írásban benyújtott fellebbezését fenntartotta, az abban leírtakat szóbeli indokolással egészítette ki.

A II. r. és a III. r. vádlottak csatlakoztak védőjükhöz és nyilatkoztak személyi körülményeikre.

A IV. r. vádlott védője elsődlegesen a magvalósult eljárási szabálysértésre tekintettel az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a bűnszervezet megállapításának mellőzésével a IV. r. vádlott elmeorvosszakértő által is igazolt beszámítási korlátozottságára és kábítószer-függőségére is figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A IV. r. vádlott felszólalásában megbánásának adott hangot.

Az V. r. vádlott védője írásbeli beadványával egyezően az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

A VI. r. vádlott védője csatlakozott az I. r. vádlott védőjéhez és indítványozta a bizonyítékok közül a titkos információgyűjtés anyagát kirekeszteni. Emellett e vádlottal szemben csak a VII. r. vádlott vallomása áll a bíróság rendelkezésére, ami önmagában nem támasztja alá a IV. r. vádlott bűnösségét. Emellett nem hagyható figyelmen kívül a védelem által becsatolt elmeorvos-szakértői vélemény, mely szerint a VI. r. vádlott kábítószerfüggő. Indítványozta ezért az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a kábítószer-függőkénti elkövetésre figyelemmel a büntetés enyhítését.

A VI. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeiben beállt változásra, érdemben nem szólalt fel és az utolsó szó jogával sem élt.

A VII. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a bűnszervezet megállapításához hiányzik az összehangoltság ismérve, mivel a vádlottak nem is ismerték egymást. Erre tekintettel nem állapítható meg, hogy e vádlott a cselekményét bűnszervezetben követte volna el. Indítványozta olyan büntetés kiszabását, amellyel az előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításával további szabadságvesztést már nem kell kitöltenie.

A VII. r. vádlott személyi körülményeire nyilatkozott, egyébként sem a felszólalási, sem az utolsó szó jogával nem élt.

A VIII. r. vádlott védője a fellebbviteli főügyészi átiratra hivatkozással az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta tekintettel arra, hogy a korábbi ügyészi indítvánnyal ellentétben a VIII. r. vádlott cselekményét bűnszervezetben elkövetettnek indítványozta minősíteni. Álláspontja szerint ez az ügyészi indítvány ellentétben áll a vádirat azon megállapításával, mely éppenséggel kiveszi a VIII. r. vádlottat a „kábitószerrel foglalkozó kiterjedt nemzetközi hálózat tagjai” sorából. Vádmódosításra a másodfokú eljárásban egyebekben sincs törvényes lehetőség. Vitatta az első fokú bíróság azon megállapítását, amely üzletszerű elkövetést ró a VIII. r. vádlott terhére. Arra az esetre, ha a másodfokú

bíróság nem helyezi hatályon kívül az ítéletet, a Btk. 282. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény megállapítását és enyhébb büntetés kiszabását indítványozta a VIII. r. vádlottal szemben.

A VIII. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeire, egyebekben az ügy érdemében nem szólalt fel, és nem élt az utolsó szó jogával sem.

A IX. r. vádlott védője felmentésért, illetve a büntetés enyhítéséért bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartva, csatlakozott a VIII. r. vádlott védőjéhez és kérte mellőzni e vádlott tekintetében is az üzletszerű, jelentős mennyiségű kábítószerre történő elkövetést, valamint azt is, hogy a cselekményt bűnszervezetben követte volna el. Figyelemmel arra, hogy a IX. r. vádlott az eljárás során nem tett vallomást, bűnösségére legfeljebb titkos információgyűjtés alapján lehetne következtetést vonni, azonban a telefonlehallgatások nem a jogszabályoknak megfelelően történtek. Kérte ezért elsődlegesen a IX. r. vádlott felmentését, másodlagosan enyhébb minősítés alkalmazásával a kiszabott büntetése enyhítését.

A IX. r. vádlott személyi körülményire nyilatkozott, egyébként sem a felszólalási, sem az utolsó szó jogával nem élt.

Az ügyész viszonzálaszában szükségesnek tartotta annak rögzítését, hogy az ügyben nem adatszerzésről, hanem kizárólag csak információgyűjtésről volt szó. Tekintettel arra, hogy mind a lehallgatás, mind a felhasználás időpontjában az eljáró hatóságok az akkor hatályos jogszabályoknak megfelelően jártak el, a Be. 605. § (2) bekezdésére figyelemmel az ekként rendelkezésre álló bizonyítékok nem tekinthetők jogellenesen beszerzettnek.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) és 349. § (1) bekezdései alapján az első fokú bíróság ítéletét az ügyészi, védői és vádlotti fellebbezésekre tekintettel valamennyi vádlott tekintetében felülbírált. Megállapította, hogy - ahogy arra 265. számon az első fokon eljáró tanács elnöke is hivatkozott - eljárási szabálysértés történt az V. r. vádlott védelmével kapcsolatban akkor, amikor a 2008. év szeptember hó 2-i és 4-i tárgyaláson olyan ügyvéd járt el a védelmében, akit korábban a Budapesti Ügyvédi Kamara kizárt a tagjai közül. A rendelkezésre álló iratok alátámasztják a tanácselnök feljegyzését a tekintetben is, hogy ez a szabálysértés valóban nem volt az első fokú bíróság terhére róható, azonban mégis olyan, a Be. 373. § (1) bekezdés II/d./ pontjában írt eljárási szabálysértés valósult meg e vádlott tekintetében, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, ezért mérlegelés nélküli hatályon kívül helyezésre vezet.

E körben szükségesnek tartja rögzíteni a másodfokú bíróság, hogy helyesen járt el a első fokú bíróság akkor, amikor mindent megtett az eljárási szabálysértés orvoslása érdekében, ennek során új védőt rendelt ki az V. r. vádlottnak, akinek kézbesítette az ítéletet. A kirendelt védő által bejelentett fellebbezéssel így orvoslást nyert a 2008. év szeptember 4-i tárgyaláson történt eljárási szabálysértés, ez azonban nem volt kihatással az előző tárgyalási napon történtekekre.

A 2008. év szeptember hó 2. napján tartott tárgyaláson az V. r. vádlott cselekvőségét is érintő perbeszédre került sor. Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak védői az V. r. vádlott tevékenységére is hivatkozással ekkor tartották védőbeszédüket; ezen felül valamennyi vádlott, köztük az V. r. vádlott is ezen a tárgyaláson élt az utolsó szó jogával. Megállapítható ezért, hogy e tárgyalási napon az első fokú bíróság az V. r. vádlott védője távollétében tartotta meg a tárgyalást, a védő jelenléte a Be. 46. § a./ és f./ pontjaira figyelemmel a Be. 242. § a./ és b./ pontjai alapján kötelező volt, ezért a másodfokú bíróság az V. r. vádlottat érintően a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 373. § (1) bekezdés II/d./ pontja alapján hatályon kívül helyezte. Az új eljárást nevezettel szemben előről kell kezdeni, vádlott-társai a vonatkozó szabályok megtartásával tanúként hallgathatók ki. Figyelemmel arra, hogy a hatályon kívül helyezésre nem megalapozatlanság miatt került sor, a Be. 404. §-a (4) bekezdés értelmében a tanúk kihallgatása, szakértők meghallgatása helyett korábbi vallomásukról, szakvéleményükről készült jegyzőkönyvek a megismételt eljárásban felolvashatók.

Egyebekben az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Szemben a védők által elmondottakkal az első fokú bíróság az V. r. vádlottal kapcsolatos eljárási szabálysértése nem hat ki a többi vádlottal szemben lefolytatott eljárásra. Az V. r. vádlott ugyanis mind a nyomozás során, mind pedig a bírósági tárgyaláson a törvényesen lefolytatott eljárás keretében tette meg vallomásait, így az általa elmondottak vádlott-társai tekintetében nem rekeszthető ki a bizonyítékok köréből. Tevékenységének jogi értékelése nincs kihatással társai cselekményének mikénti elbírálására. Ezért nincs törvényes ok az első fokú bíróság helyes és törvényes bizonyítékokat értékelő tevékenységének a felülvizsgálatára, amely során az eljárási törvénynek és a logikai szabályoknak megfelelően értékelte az V. r. vádlott nyomozás során és a bíróság tett előadásait és ebből vont le társaira nézve helytálló ténybeli következtetést.

Nem tévedett az első fokú bíróság akkor sem, amikor bizonyítékként értékelte a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 63. § (1) bekezdése alapján végzett bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredményeként rögzített „kivonatokat”. Az előbbi törvény 69. § (1) bekezdés c./ pontja alapján ugyanis a telefonvezetéken vagy azt helyettesítő távközlési rendszer útján továbbított közlés tartalmának megismerése és annak technikai eszközökkel történő rögzítése a 69. § (3) bekezdés d./ pontja alapján a kábítószerrel avagy kábítószernek minősülő anyaggal kapcsolatosan elkövetett bűncselekmények esetében van helye. Márpedig az I. r. vádlott által használt mobiltelefon esetében teljes egészben, a III. r. vádlott által használt telefon tekintetében pedig túlnyomó részt ilyen bűncselekmény miatt került sor a lehallgatásra. A lehallgatott beszélgetéseket tartalmazó hanganyaggal kapcsolatban az ORFK Bűnügyi Főigazgatóságának illetékes osztálya a bizonyítékként való felhasználást engedélyezte. Az ügyész a vádemeléskor - noha a korabeli Be. ilyen kötelezettséget nem rótt rá - a felhasználásra kerülő bizonyítékok között megjelölte a lehallgatás anyagát (NF.7266/2003/100-I. számú vádirat 7. oldal lap teteje és alja; 10. oldal utolsó bekezdés; 11-12. oldal lap közepe, 13. oldal). Az

időközben megszületett 2/2007 (I. 24.) AB határozat 2007. év december hó 31. napjával semmisítette meg az 1994. évi XXXIV. törvény 69. § (3) bekezdését.

Az Alkotmánybíróság előbbi döntéséből nem következik, hogy a határozat meghozatalakor törvényesen elrendelt, a lehallgatáskor ugyancsak a jogszabályoknak megfelelően rögzített titkos információgyűjtés anyagát a vádemeléskor, továbbá az első és másodfokú ítélet meghozatalakor ne lehetett volna törvényesen beszerzett bizonyítékként értékelni. Az első fokú bíróság ítéletének meghozatalakor már hatályba lépett az eljárási törvény 2007. évi CLXXXVIII. törvénnyel történő módosítása. A Be. 201. § (1) bekezdése értelmében *a kábítószerrel, vagy kábítószernek minősülő anyaggal kapcsolatos cselekmények esetén a titkos információgyűjtés, illetve adatszerzés csak akkor alkalmazható, ha öt évig terjedő vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményről, illetve üzletszerűen vagy bűnszövetségben elkövetett, három évi szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény elkövetéséről van szó.* A Be. 206/A. § (1) bekezdése ugyanakkor a 201. § (1) bekezdése utal vissza, amit értelmezve megállapítható, hogy az abban foglalt feltételnek a titkos adatszerzés megkezdése előtt kell fennállnia. A Be. 605. § (2) bekezdése kimondja, hogy a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

A Legfelsőbb Bíróság 74/2009. BK véleménye szerint *a 2007. év január hó 24. napját követően ennek az évnek az utolsó napjáig terjedő időben a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény ekkor hatályban volt 69. §-ának (3) bekezdése alapján engedélyezett titkos információgyűjtés eredménye... - a végrehajtásról készült jelentés - a Büntetőeljárási törvényben szabályozott további feltételek mellett az engedélyben meghatározott körben a büntetőeljárásban bizonyítékként szabadon felhasználható.* A kollégiumi véleményben meghatározott kettős törvényi előfeltétel fennáll. Ezért az előbbi törvényi szabályozásra tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy helyesen döntött úgy az első fokú bíróság, amikor mind az I. r., mind pedig - túlnyomó részt - a III. r. vádlott esetében törvényesen beszerzett bizonyítékoknak minősítette a titkos információgyűjtés során rögzített beszélgetéseket. Az ezekről készített „kivonatok” felhasználása törvényesen történt. Ez annál is inkább igaz, mert mind az információgyűjtés engedélyezésekor, mind felhasználásakor a cél nem változott, a Be. 206. § (3) bekezdésben megfogalmazott közös elvárásnak, vagyis a személyhez és célhoz kötöttség követelményének megfelelt, ugyanakkor a 201. § (1) bekezdésében írt törvényi előfeltételek is fennálltak, miután a felderítés engedélyezése az akkor megjelölt bűncselekmények szerint is öt évnél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekményekre vonatkozott.

A titkos információgyűjtés eredményeinek megismerésével és felhasználásával kapcsolatban az előzőekben írtak nem vonatkoznak a III. r. vádlott orgazdasággal kapcsolatos cselekményére. E bűncselekmény tekintetében ugyanis nem álltak fenn azok a törvényes előfeltételek, amelyekre a Fővárosi Ítéltábla az imént utalt. Ezért

e bűncselekmény bizonyításával kapcsolatban a titkos információgyűjtés adatait a bizonyítékok köréből kirekesztette a másodfokú bíróság.

Végül - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség átiratában is utalt - az első fokú bíróság a tanúk meghallgatásakor, tovább az iratok felolvasásakor az eljárási törvény rendelkezéseit szem előtt tartva járt el. Így összességében megállapítható, hogy a Fővárosi Bíróság az V. r. vádlott kivételével az összes többi vádlott tekintetében az eljárási szabályokat betartva folytatta le az eljárást.

Az első fokú bíróság az ekként rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű, logikus értékelésével állapította meg a történeti tényállást. Ennek során nem csak a már említett V. r. vádlott vallomására, a titkos információgyűjtés anyagára támaszkodott, hanem - többek között - a IV. r., a VII. r. vádlottak önmagukat terhelő vallomásaira, valamint az eredményesen végrehajtott lefoglalások adataira és az egyéb bizonyítékokra is.

Nem tévedett az első fokú bíróság akkor sem, amikor a rendelkezésre álló orvosszakértői vélemények alapján - többek között - a VI. r. vádlottról azt állapította meg, hogy nem kábítószerfüggő személy. Ezzel kapcsolatosan helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló orvos-szakértői véleményeket. A Fővárosi Ítéltábla sem látta okát annak, hogy a védő által becsatolt újabb véleményre figyelemmel további bizonyítást vegyen fel e vádlott kábítószer-függőségének kérdésében. Nem terheli ugyanis a bíróságot olyan kötelezettség, hogy akár ellentmondásos szakértői vélemények esetén is feltétlen a vádlott javára mérlegeljen. Figyelemmel arra, hogy az első fokú bíróság ezzel kapcsolatos bizonyítékokat értékelő tevékenysége a logikai szabályoknak megfelelt, irathú volt, az még egy újabb, a vádlottra nézve kedvező szakvéleménnyel sem támadható eredménnyel.

Nem tévedett az első fokú bíróság akkor sem, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az ítélet 11., 14. oldal II. pont 2. bekezdésében, valamint a 15. oldal III/3.1. pontban egy kábítószer Magyarországra történő behozatalára, elosztására szakosodott hálózatot írt le, melyben az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottak vettek részt.

Az V. r. vádlott kivételével a többi vádlott esetében döntően törvényesen lefolytatott bizonyítás eredményeként az első fokú bíróság túlnyomó részt megalapozottan állapította meg a történeti tényállást és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Általánosságban az ítélet megalapozottnak tekinthető, azonban az ügy szövevényes, szerteágazó jellegére tekintettel az első fokú ítélet mégsem mentes a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának II. fordulatába és d./ pontjába ütköző megalapozatlanságtól. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés b./ pontja - az iratok tartalma - alapján a tényállás kiegészítésével, egyes megállapítások kirekesztésével, illetve a megállapított tényekből további tényekre történő helyes következtetéssel orvosolta.

Ugyancsak a történeti tényállással kapcsolatos az első fokú bíróság ítéletszerkesztési hiányosságának akkénti kijavítása, hogy az indokolás egyéb

részére írt, de a tényállásra tartozó megállapításokat másodfokú bíróság az utóbbi helyen tekintett rögzítettnek.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság ítéletében írtakat az érdemi felülbírálattal érintett vádlottakra vonatkozóan az alábbiak szerint egészítette ki és pontosította:

- Az első fokú ítélet 10. oldal 2. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki, hogy a IV. r. vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor enyhe fokban volt korlátozva cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék (nyomozati iratok IX. kötet 3449-3451. oldal szakvélemény).
- Ugyanitt a 4. bekezdésében írtakat azzal egészíti, hogy a VI. r. vádlott nem kábítószerfüggő, azonban a kábítószerhez való hozzászokásban (habituáció) szenved.
- A történeti tényállás I. pontját (12-14. oldal) azzal egészíti ki, hogy a IV. r. vádlott az I. r. vádlottól a négy alkalommal lebonyolított kábítószer Magyarországra történő beszállítása kapcsán alkalmanként 500.000,-, összesen 2.000.000,- forintot kapott az abban történő közreműködéséért (23. oldal 1. bekezdésében írt indokolás átemelése a történeti tényállásba, illetőleg annak kiegészítése).
- Az I. r. vádlott a kábítószer Németországból beszállító kamionosnak alkalmanként 1.000-2.000,- EUR-t adott (az indokolás 26. oldal 3. bekezdésének átemelése a történeti tényállásba).
- Az I. r. vádlottól lefoglalt 9.254.716,- forint, 270 euró, 2430 USA dollár, 140 angol font és 460 szlovák korona kábítószer forgalmazásából származott, illetve e vádlott által arra szánt pénz volt.
- 13. oldal utolsó - 14. oldal első bekezdésében írtakat a 14. oldal 4. bekezdésében és az indoklás 33. oldal 4. bekezdésében írtakkal egészíti ki, vagyis Budakalászon 31.546 gramm tömegű, $126.447 \pm 7,292$ gramm delta-9-THC tiszta hatóanyagtartalmú marihuánát foglalt le a nyomozó hatóság, amely mintegy 6-szorosan haladta meg a jelenetős mennyiség alsó határát.
- A 14. oldal II. pontját - a III. r. a VI. r. és a VII. r. vádlottak tevékenységével kapcsolatban - a bizonyítékok értékelésénél a 30. oldal utolsó-31. oldal 1. bekezdésében írtakkal egészíti ki. A III. r. vádlott a VI. r. vádlottnak két szállítmány lebonyolítására adott megbízást, aki „a VII. r. vádlottat bízta meg, hogy menjen Amsterdamba a Hotelhoz, ott egy holland férfinak adjon át pénzt és azért cserébe hozzon haza extasy tablettákat. Ez alkalommal körülbelül 3-4.000 EUR volt nála és a saját Suzuki típusú gépkocsijával ment ki Hollandiába. Az autóban a kábítószer szállítására kialakított rejtékhelyet a VII. r. vádlott kezdetben nem ismerte, azt csak akkor tudta meg, amikor hazaért Magyarországra. Hollandiában az ismeretlen férfinak átadta a gépkocsi kulcsát, aki az autót elvitte és egy óra elteltével hozta vissza. A VII. r. vádlott Magyarországra érkezését követően telefonon felvette a kapcsolatot a VI. r. vádlottal, aki utasította, hogy a gépkocsi hátuljánál csavarozza ki a két hátsó lámpa közötti részt, majd feshítse le a burkot, és az ott kialakított rejtékhelyről vegye ki az extasy tablettákat. A megjelölt helyen két nagyobb

*csomag volt műanyag zacskóban, ezüstszerű ragasztószalaggal áttekerve és az egyik zacskón kék színnel szerepelt a négyezer felirat. A tablettákat egy fekete feliratos papírzacskóba rakta és azokat lakásán rejtette el, egy ágyneműtartóban a VII. r. vádlott. Az áru leszállítását követően a VII. r. vádlott elfogásáig VII. r. vádlott két alkalommal összesen - helyesen - **mintegy 3.000 darab tablettát vitt el**". E szállítmányból 2003. év május hó 31. napján így került lefoglalásra 6025 darab extasy tablettá (16. oldal 2. bekezdés) a vádlott által összesen megszerzett 9000 darabból.*

- A történeti tényállás III/3.2. pont 2. bekezdésében írtakat akként javítja ki, hogy a VI. r. vádlott ez alkalommal mintegy **3.000** EUR-t adott át a VII. r. vádlottnak.
- Ugyanitt rendeli rögzíteni az ítélet 44. oldal 1-5. bekezdésében a VII. r. lakásán lefoglalt kábítószer mennyisége és hatóanyag tartalmával kapcsolatban írtakat.
- A történeti tényállás III. pontját azzal egészíti ki, hogy a III. r. vádlottól lefoglalt 357.000,- forint kábítószer forgalmazással kapcsolatos pénzösszeg volt, nevezett összesen mintegy 2.000.000,- forintot fordított kábítószer vásárlásra, illetve szánt ilyen célra.
- A történeti tényállás 16. oldalán a 3.3. pontjában írtakhoz rendeli átemelni a 44. oldal 6. bekezdésében a VI. r. vádlott kábítószer fogyasztásával kapcsolatban írtakat.
- A 17. oldal IV./4.1. ponthoz rendeli átemelni a 47. oldal 5. bekezdésében a VIII. r. vádlottnál tartott házkutatás eredményeként megtalál marihuána mennyiségét és hatóanyagtartalmát.
- A 14. oldal 6. bekezdésében az első fokú bíróság által a II. pont 1. bekezdéséhez szerkesztett, de a IV. ponthoz tartozóan írtakból kirekeszti azt, hogy a III. r. vádlott megbízást adott volna a VIII. r. és a IX. r. vádlottaknak a kábítószer termesztésére. Ehelyett azt állapítja meg, hogy a termesztéssel kapcsolatban csak tanácsokkal látta el őket.
- A 16. oldal utolsó bekezdésében írtakat - „*a kábítószer utánpótlás folyamatos biztosítása érdekében a III. r. vádlott, a VIII. r. és a IX. r. vádlottakat azzal bízta meg, hogy anyagi haszon ellenében termeljenek számára indiai vadkender növény egyedeket, hogy az azokból előállított szárított növényi törmeléket (marihuánát) a tőle rendszeresen kábítószert vásárló személyek részére értékesítse*” - a történeti tényállásból kirekeszti.
- A 17. oldal 2. bekezdésének utolsó sorát - a VIII. r. vádlott azért termesztett marihuánát, hogy azt „*a III. r. vádlott révén értékesíthesse tovább*” - a történeti tényállásból kirekeszti.
- A 17. oldal utolsó bekezdésében írt azon megállapítást, hogy a IX. r. vádlott által termesztett kábítószert „*a III. r. vádlott értékesítette, aminek bevételéből a IX. r. vádlott is részesedett... a IX. r. vádlott által összesen megtermelt és a III. r. vádlott közreműködésével értékesített marihuána a csekély mennyiség felső határát meghaladta*” a történeti tényállásból kirekeszti.
- Az előbbi helyett a IV. pontban azt állapítja meg, hogy a VIII. r. és a IX. r. vádlottak saját fogyasztásra termelték a marihuánát.

- A 18. oldal V. pontjához rendeli átemelni a bizonyítékok értékelésénél a 47. oldal 2-3. bekezdésében, a III. r. vádlott lakásán tartott házkutatás eredményeként lefoglalt marihuána mennyiségével és hatóanyagtartalmával kapcsolatban írtakat.
- A 18. oldal VI. pontjához emeli át a bizonyítékok értékelésénél a 47. oldal utolsó bekezdésében a III. r. vádlott lakásán tartott házkutatás során megtalált Acer TM/Aspire típusú lappal kapcsolatosan írtakat.

Ahogy arra a Fővárosi Ítéltábla a korábbiakban már utalt, az első fokú bíróság a bizonyítékok számbavételénél, értékelésénél a logika szabályainak megfelelően, irathűen tett eleget a tényállás megállapításával kapcsolatos kötelezettségének. Megfelelő részletességgel állította szembe a vádlottak bűnösségét alátámasztó és azokat cáfoló bizonyítékokat; túlnyomórészt helytállóan állapította meg azt, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményt. Nem volt ugyanakkor mellőzhető a IV. r. vádlott elmeállapotával; a VI. r. vádlott kábítószer fogyasztáshoz való hozzá szokásával; az egyes vádlottaknak a kábítószer értékesítés során felmerült hasznával, illetve az általuk kábítószer kereskedelemre szánt pénzüsszeggel kiegészíteni a történeti tényállást. Az iratokból az is megállapítható volt, hogy a VII. r. vádlott nyomozati iratok 4671-4673. oldalán tett vallomásában szereplő számokat elírt a nyomozóhatóság, amelyek végül az első fokú ítéletbe is bekerültek. E tekintetben is pontosításra szorult az első fokú bíróság ítélete.

A IV. r. vádlott tekintetében a nyomozás során készült szakértői vélemény nem csak a kábítószer-függőségével, hanem az elmeállapotával kapcsolatban is lényeges megállapításokat tartalmaz. A szakértők rögzítették, hogy e vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor enyhe fokban volt korlátozva cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve e felismerésnek megfelelő cselekvésben. A másodfokú bíróság a szakvélemény ezen megállapításaival a történeti tényállást kiegészítette.

Az első fokú bíróság megfelelő részletességgel tette elemzés tárgyává a VI. r. vádlottal kapcsolatosan felmerült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményeket. Helyesen állapította meg, hogy e vádlott nem tekinthető kábítószerfüggőnek. Ahogy azt a másodfokú bíróság a korábbiakban már jelezte, a Fővárosi Ítéltábla sem látott okot további bizonyítás lefolytatására, a védő által becsatolt, orvos-szakértők által jegyzett véleményre figyelemmel indokolatlan volt annak további vizsgálatára, hogy a VI. r. vádlott kábítószerfüggő-e. Minden tekintetben elfogadható az első fokú bíróság ezzel ellentétes álláspontja. Ugyanakkor a rendelkezésre álló szakvéleményekből az is megállapítható, hogy e vádlott ha függőségében nem is, de a kábítószer fogyasztásához való hozzá szokásban (habituáció) szenved.

Az egyébként irányadó történeti tényállásból megállapíthatóan a I. r. vádlott a jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladó kábítószer forgalmazásában vett részt, amely nemzetközi keretek között, más állampolgárok bevonásával folyt. Ebből következően a tőle lefoglalt magyar fizetőeszköz és

külföldi deviza ezen tevékenységeből származott, illetve erre kívánta fordítani az I. r. vádlott. Az a körülmény, hogy a forgalmazott kábítószerrel kapcsolatos haszon, az erre szánt pénz mintegy a 10.000.000,- forint volt, annál is inkább megállapítható, hogy a tényállás előbbiek szerinti módosítása az I. r. vádlott által a IV. r. vádlottnak juttatott 2.000.000,- forint és a kamionosnak is ezt megközelítő összeg átadását tartalmazza. Az elkövetők közül a kisebb jelentőségű személyeknek juttatott összeg közelít az I. r. vádlottól lefoglalt pénzösszeg feléhez. Ebből viszont az következik, hogy e vádlottnak a kábítószer forgalmazásából származó, illetve erre szánt pénze megfelel a tőle lefoglalt összegnek.

Ugyancsak a kábítószer kereskedeleméből származó jövedelem volt a III. r. vádlottól lefoglalt pénzösszeg is. A történeti tényállás szerint e vádlott nem csak az I. r. vádlotthoz kapcsolódó vonallal, hanem a VI. r. és a VII. r. vádlotthoz köthető értékesítési láncsal is kapcsolatot tartott, ezért a bíróság megállapította, hogy nevezett a tőle lefoglalt pénzösszeget meghaladóan összesen mintegy 2.000.000,- forintot fordított kábítószer vásárlásra, illetve szánt ilyen célra.

A IV. r. vádlott tekintetében az első fokú bíróság helyesen idézte e vádlottnak azt a vallomását, mely szerint az első szállítmány átvételét követően néhány nap múlva félmillió forintot kapott az I. r. vádlottól. Ebből az következik, hogy a sikeresen lebonyolított négy szállítmányt követően összesen 2.000.000,- forint haszonra tett szert e vádlott a kábítószer forgalmazással kapcsolatosan. Ugyancsak a bizonyítékok értékelésénél írtak (26. oldal 3. bekezdés) az irányadók az I. r. vádlott által a kábítószer Magyarországra beszállító kamionosnak átadott külföldi valutát (eurót) illetően.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság által betartott eljárási szabályokkal kapcsolatban már utalt arra, hogy eljárás során az első fokú bíróság nagyobb részt törvényesen használta fel a titkos információgyűjtés eredményeit. Az e beszélgetések anyaga azonban nem tartalmaz olyan kétséget kizáró adatot, amelyből az következne, hogy a VIII. r. és a IX. r. vádlottak a saját maguk részére történő természetesen túlmenően a III. r. vádlott segítségével értékesítésre is termeltek volna marihuánát. A rögzített beszélgetésekből az kétségtelen, hogy a III. r. vádlott ellátta tanácsokkal a természetést illetően e vádlottakat, azonban nincs arra nézve adat, hogy valóban értékesítés céljából történt volna a természetés. Erre utal a VIII. r. vádlottnál foganatosított házkutatás során megtalált, a csekély mennyiség felső határát éppen hogy meghaladó mennyiségű marihuána tő, illetve a IX. r. vádlottól lefoglalt, még ezt a mennyiséget sem elérő növényzet. A Fővárosi Ítéltábla ezért mellőzte az első fokú bíróság ítéletének ezzel ellentétes, e vádlottaknak a bünszervezetben való részvételére, továbbá az eladás érdekében történő termelésére vonatkozó megállapításait. Az előbbiekkel szemben csak azt rögzítette, hogy a VIII. r. és a IX. r. vádlottak a saját fogyasztásuk érdekében termelték a marihuánát.

A lehallgatásról készült kivonatokra is figyelemmel nyilvánvalóan elírta a nyomozó hatóság a VII. r. vádlott vallomását, mely szerint a VI. r. vádlott mindösszesen csak

60 darab extasyt vitt el a VII. r. vádlottól (nyomozati iratok 4671. oldal). Ez a mennyiség ellentétes azzal a körülménnyel, hogy a nyomozó hatóság a Hollandiából behozott 9000 darab extasy tablettából mindösszesen 6000 darabot foglalt le utóbbi vádlottól.

Ugyanez vonatkozik a történeti tényállás 15. oldal 3.2. pont 2. bekezdésében, továbbá a bizonyítékok értékelésénél a 31. oldal 2. bekezdésében írt 33.000 euróra is, amely a VII. r. vádlott ugyanitt található vallomásában (4673. oldal) szerepel. Ez az összeg mintegy tízszerese a hasonló nagyságrendű ügyletekben forgó pénzhez képest. A valóságnak megfelelően a másodfokú bíróság a IV. r. vádlott által a VII. r. vádlottól elvitt tabletták számát megközelítőleg 3000-re, az ugyanezen vádlott által a VII. r. vádlottnak átadott pénzösszeget mintegy 3000 euróra javította ki.

Arra is utalt a másodfokú bíróság, hogy a VI. tényállásnál a titkos információgyűjtés eredménye nem használható fel. E cselekménnyel kapcsolatosan megállapítható, hogy a III. r. vádlott lakásán megtalálták a 4-es 2-es tanú tulajdonát képező, a gépkocsijából 2003. év március hó 25. napján eltulajdonított Acer TM/Aspire 1302 típusú hordozható számítógépet. Abból a körülményből, hogy a számítógép a III. r. vádlottól került lefoglalásra még bizonyossággal nem következik az, hogy ő tulajdonította volna el. Arra azonban kétséget kizáró következtetést lehet vonni, hogy lopásból származó dolgot vagyoni haszonszerzés végett megszerezte, ezért a másodfokú bíróság a javára mérlegelt és ezen elkövetési magatartást állapította meg a terhére.

Mind az utóbbi cselekmény, mind az egyéb, az első fokú bíróság által a bizonyítékok értékelésénél írt, de a tényálláshoz tartozó megállapításoknak a történeti tényálláshoz történő átemelése sem volt mellőzhető. Ezért a tényállás valamennyi pontjában az ide tartozó, de az indokolásnak a bizonyítékok értékeléséhez írt részeinél található megállapításokat a másodfokú bíróság szükségessége esetén a történeti tényálláshoz rendelte átemelni.

Egyebekben az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének messzemenően eleget téve a felmerült bizonyítékok igen gondos és körültekintő értékelésével állapította meg a történeti tényállást. A védőknek az ezt támadó, lényegében az első fokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét vitató fellebbezése ezért új tényállításra, avagy új bizonyítékokra hivatkozás hiányában nem vezetett eredményre.

Az előbbiek szerint kiegészített, pontosított irányadó tényállás alapján az első fokú bíróság okszerűen vont következtetést valamennyi vádlott bűnösségére és cselekményeiket nagyobb részt helyesen az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette. Tévedett azonban, amikor az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. és a VI. r. vádlottak cselekményei tekintetében mellőzte a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítását.

A Btk. 137. § 8./ pontja szerint *a bűnszervezet: három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, melynek célja öt évi*

vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. Az első fokú ítélet 54. oldal 3. bekezdésében írt elkövetési idő - 2002. év december hó 7. és 2003. év március hó 29. napja között - elegendő a hosszabb időre szervezettség megállapításához (I. ponttal érintett az I. r., II. r., a III. r., a IV. r. vádlottak cselekménye). Ugyanez vonatkozik a III. r. vádlott mellett csak a 2003. év április hó 9. - május hó 29-i elkövetési idővel érintett a VI. r. és a VII. r. vádlott cselekményére is (III. pont). Az újabb bűnelkövetést a nyomozó hatóságok intézkedései akadályozták meg, nem a vádlottak döntöttek úgy, hogy ezzel felhagynak.

Az első fokú bíróság által megállapított, a Fővárosi Ítéltábla által kiegészített tényállás egyéb elemei is megfelelnek a bünszervezet törvényi tényállásának. Az I. pontban hatályon kívül helyezéssel érintett az V. r. vádlott leszámításával is több mint három személy vett részt a bűncselekmény elkövetésében, a III. pontban pedig a III. r. vádlottra és a fel nem derített hollandiai elkövetőre figyelemmel is meghaladta a minimális létszámot a bűnözői csoport. Összehangolt működésük egyik pontban sem volt kétséges. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság ismételten a lehallgatásokra utal, de a szervezettség magas fokát támasztja alá a nyomozati iratok 5. kötetében, fényképes illusztrációval ellátott német nyomozás adatai is, továbbá tekintetben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás is hibátlan.

A 4/2005. Bjh. egyébként is kimondja, hogy *bűnszervezetben elkövetés megállapítható azzal szemben is, aki - eseti jelleggel - akár egyetlen cselekményt tettesként vagy részesként valósít meg... ha az elkövető tudata a bűnszervezet meghatározott tárgyi ismérveit átfogja.* A BH.2007.3. számú eseti döntésben a Fővárosi Ítéltábla akkor is megállapította a bűnszervezet fennálltát, amikor a vádlottak a külföldi repülőútjuk során külön-külön hozták be a kábítószer Magyarországra, de a tudatuk átfogta azt, hogy ezt a magatartást három személyt meghaladó szervezet keretében követik el. Az irányadó tényállás tartalmazza a jogegységi határozatban és az eseti döntésben megkívánt fogalmi elemeket. A Fővárosi Ítéltábla ezért megállapította, hogy cselekményeiket e vádlottak bűnszervezetben követték el.

Az előbbi megállapítás nem vonatkozik valamennyi vádlottra. Nincs törvényes ok ugyanis a bűnszervezetben történő elkövetést megállapítani a VIII. r. és a IX. r. vádlottak tekintetében. A módosított tényállás folytán e vádlottak nem az értékesítés, hanem saját fogyasztás céljából termeltek kábítószer. Így cselekményük a Btk. 282. § (1) bekezdése szerinti kábítószerrel visszaélés büntetnének minősül. E tekintetben megjegyzendő, hogy a IX. r. vádlottól csak csekély mennyiségű kábítószer foglaltak le, azonban a 17. oldal utolsó bekezdésének helyes megállapítása szerint e vádlott által termelt, de le nem foglalt kábítószer tartalmú növény delta-9-THC tartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát. A tényállás módosulása folytán az is rögzíthető, hogy e vádlottak tekintetében az életvitelszerű bűnözéssel szerzett jövedelemre berendezkedés hiányában, az üzletszerű elkövetés sem állapítható meg.

Az ügyészség vád tárgyává tette, az első fokú bíróság a tényállásban rögzítette a IV. r. és a VI. r. vádlottak fogyasztói típusú elkövetési magatartását, melynek jogi értékelésével az első fokú bíróság adós maradt. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy e vádlottak cselekménye a Btk. 282/C. § (1), (5) bekezdés a./; illetve 282. § (1), (5) bekezdés a./ pontja szerint minősül. Mivel e bűncselekményeknek a vád tárgyává tett súlyosabb bűncselekmény mellett a felelősségre vonás szempontjából nem volt jelentősége, az előbbiek szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétsége miatt a büntetőeljárást a másodfokú bíróság a IV. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben a Be. 267. § (1) bekezdés g./ és 332. § (2) bekezdésére figyelemmel a 377. § alapján megszüntette. Figyelemmel arra, hogy az első fokú bíróság mellőzte a vádlottak bűnösségének megállapítását, „a vádat nem merítette ki”, a másodfokú bíróság nem hozott e tekintetben hatályon kívül helyező rendelkezést. A bűnösség megállapításának elmaradása folytán nincs ellentétes döntés az első és másodfokú bíróság között, ezért - a többi vádlotthoz hasonlóan - e vádlottak tekintetében sincs fellebbezési jogosultság a másodfokú ítélet ellen.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az első fokú bíróság az érdemi felülbírálattal érintett valamennyi vádlott cselekményét helyesen minősítette. A forgalmazási típusú elkövetési magatartást kifejtő vádlottak közül a I. r., a II. r., a VI. r. vádlottak cselekménye a Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző; a kábítószer-függőségben szenvedő a III. r., a IV. r. és a VII. r. vádlottak cselekménye a Btk. 282/C. § (2) és (4) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettének minősül. A fogyasztási típusú elkövetési magatartás megvalósító a VIII. r. és a IX. r. vádlottak cselekménye a Btk. 282. § (1) bekezdése szerinti kábítószerrel visszaélés büntettét valósította meg. A III. r. vádlott a tényállás VI. pontjában emellett a Btk. 326. § (1) és (3) és bekezdése szerint minősülő orgazdaság büntettét követte el. Ez esetben a másodfokú bíróság az információgyűjtés anyagát mellőzte, mégis a vádlott bűnösségének megállapítását helyesnek találta. Az információgyűjtés az orgazdaságot igazolta, viszont e nélkül a bíróság azt állapította meg, hogy a dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás nem bizonyítható e vádlott terhére, így a javára mérlegelt, amikor az orgazdaságban a bűnösség megállapítását helybenhagyta. A felsorolt vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként és a Btk. 137. §. 8./ pontjában foglalt bünszervezetben követték el.

A bünszervezet megállapítását meghaladóan a súlyosításért bejelentett ügyészi fellebbezés egyebekben nem alapos; a III. r., a IV. r., a VI. r., a VII. r., a VIII. r. és a IX. r. vádlottak és védőik fellebbezése az enyhítésre irányulóan alapos.

Az első fokú bíróság helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. E körben azonban megállapítható, hogy az I. r., a II. r. és a VI. r. vádlottak esetében a kiszabható büntetés maximuma akár életfogytig tartó szabadságvesztés is lehet, ezért az enyhítő körülmények körében felsorolt időmúlásnak e vádlottaknál nincs kiemelkedő jelentősége. E körülmény ugyanakkor

a fel nem sorolt vádlottak esetében valóban nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő.

Helyesen állapította meg az első fokú bíróság a VIII. r. és a IX. r. vádlottak kivételével valamennyi vádlott tekintetében azt is, hogy súlyosító körülményként értékelendő a jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladó mennyiségű kábítószerre történő elkövetés. E vonatkozásban azonban megjegyzést igényel, hogy a történeti tényállásban szereplő mintegy 10-szeres érték nem tekinthető kiugróan soknak, amely akárcsak megközelítené a több százszoros, ezerszeres értéket, mely ügyek nem tekinthetők kivételesnek a Fővárosi Ítéltábla gyakorlatában. Ezekhez képest a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmények nem olyan kiemelkedő tárgyi súlyúak, hogy a büntetés lényeges súlyosítása bármely vádlott esetében szóba kerülhetne. A törvényhozó a büntetési tételeket a hatóanyag-tartalomhoz igazította, így a differenciált, arányos büntetés az előbbi vizsgálat nélkül nem szabható ki.

Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében a Fővárosi Ítéltábla az előbbiekre is figyelemmel nem tartotta indokoltnak a kiszabott büntetés lényeges súlyosítását avagy enyhítését. A IV. r. vádlott ugyanolyan bűncselekményt követett el, mint előbbi társai, azonban a III. pontban írt tényállásban szereplő kábítószer mennyisége nem érte el a I. pontban az I. r. és a II. r. vádlottak cselekményeiben levő kábítószer mennyiségét. A másodfokú bíróság ezért a IV. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést egy évvel mérsékelte, büntetése így tekinthető arányosnak az I. r. és az II. r. vádlott főbüntetéséhez képest, figyelembe véve javára a habituációt is.

Ahogyan arra a Fővárosi Ítéltábla az előbbieken már utalt, az idő múlásának jelentősebb szerepe van a kábítószerfüggő vádlottak esetében. Ez indokolja a III. r. vádlott főbüntetésének 1 év 6 hónappal történő enyhítését. A IV. r. és a VII. r. vádlottak önmagukra is terhelő vallomást tettek a büntetőeljárás során. A velük szemben kiszabott szabadságvesztést ezért 1-1 évvel mérsékelte a másodfokú bíróság. E vádlottak esetében Btk. 45. § (2) bekezdésében írtak alkalmazásával a kiszabott szabadságvesztést eggyel enyhébb, a Btk. 43. § a./ pontjában meghatározott börtönben kell végrehajtani. A rajtuk kívül felsorolt vádlottak büntetését egyebekben a Btk. 42. § (3) bekezdésének utolsó fordulata alapján - a bűnszervezetben történő elkövetésre tekintettel - fegyházban kell végrehajtani.

A VIII. és a IX. r. vádlottak cselekményének enyhébb minősülése folytán ugyancsak indokolt volt a velük szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítése. Emellett a másodfokú bíróság a VIII. r. vádlott szabadságvesztését a IX. r. vádlotthoz hasonlóan 2 évi próbaidőre függesztette fel.

Az első fokú ítélet meghozatalakor a Fővárosi Bíróság helyesen rendelte el a III. r. vádlott felfüggesztett szabadságvesztésének végrehajtását. Az első fokú ítélet meghozatalát követően ez a büntetés 2009. év május hó 20. napján elévült, ezért a másodfokú bíróság mellőzte a felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését.

Nem tévedett az első fokú bíróság, amikor a vádlottak által előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben eltöltött időt a Btk. 99. § (1), (2) bekezdése alapján beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe. Nem mellőzhető azonban a beszámításnál annak figyelembe vétele, hogy a szabadságvesztés milyen fokozatban kerül végrehajtásra, illetve a beszámított időtartamot pontosan meg kell jelölni. A töredék rész megállapításával kapcsolatos rendelkezés mellőzendő volt, mert ez nem ítélezési, hanem büntetés-végrehajtási szabály. Ezért a II. r. és a VI. r. vádlottak által házi őrizetben töltött időt akként rendelte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe, hogy öt nap házi őrizet felel meg egy napi fegyházbüntetésnek. Ennek megfelelően a beszámítás a börtönbüntetéssel sújtott a IV. r. és a VII. r. vádlottak esetében négy nap.

Helyesen rendelte el a büntetőeljárás során lefoglalt pénzösszeg vagyonek Kobzását az első fokú bíróság az I. r. és a III. r. vádlottak tekintetében. Ezen intézkedés alkalmazását a helyesen felhívott Btk. 77/B. § (1) bekezdés a./ pontja mellett a d./ pontja is indokolta. Ugyanezen intézkedést alkalmazta a másodfokú bíróság a IV. r. vádlott esetében is, továbbá a III. r. vádlottat terhelő vagyonek Kobzás összegét 2.000.000,- forintra emelte fel a kiegészített tényállás alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság ítéletét az előbbi indokok alapján a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § helybenhagyta.

Budapest, 2009. év június hó 18. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.. Székely Ákos s.k.
előadó bírő bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.474/2004/253. számú ítélete az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., a VI. r., a VII. r., a VIII. r., a IX. r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.34/2009/16. számú ítéletében írt változtatással jogerős és a VIII. r., a IX. r. vádlottak felfüggesztett szabadságvesztésének kivételével 2009. év június hó 18. napján végrehajtható.

Budapest, 2009. év június hó 18. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő